

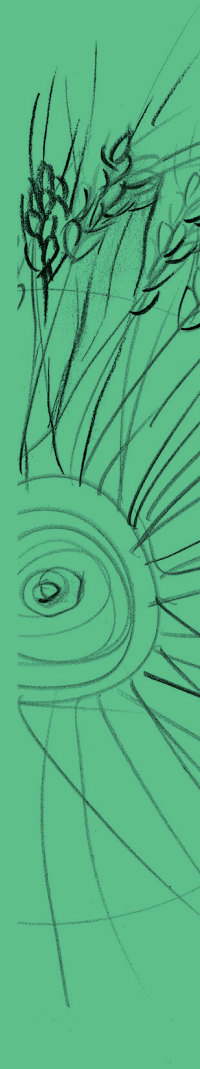
În celebrul său *Dicționar al ideilor primite de-a gata*, Flaubert scrie despre drept [*le droit*] – ca și despre „clarobscur”, „infinitezimal” sau „contralto” – *on ne sait pas ce que c'est*. Or, dacă, în absența unor substantive pe care le-ar determina, adjectivele din această enumerare ar putea admite vălul de imprecizie care le acoperă sensul, cu greu ne-am aștepta ca un domeniu cu coerența remarcabilă a dreptului să fie obiect al unei ignoranțe cvasigenerale.

Și, totuși, ermetismul dreptului, a cărui puritate ar reprezenta *per se* o „calitate”, este întreținut de una dintre convențiile cele mai puternice ale doctrinei, al cărei ochi, lucind omniprezent, precum cel al poetului, cu „uitătură indiscretă între pagine de op”, veghează (și) la menținerea intangibilității domeniului:

„Cum privește biologul goangele la microscop
Heisenberg grația cu minte că nu-i chip a cerceta
Fenomene subatomice fără a le-nfluența.
La fel eu, de vreu o lume vie să o ticluiesc
Nice voie am vreodată nici s-ating nici să privesc”.

Împotriva acestui ermetism militează colecția de față. Alegând să scrie „*De-a dreptul*”, autorii textelor publicate sub acest titlu general își asumă răspicat gestul ridicării vălurilor care le acoperă disciplina, al denunțării convențiilor, neavând, totuși, pretenția că relevă Dreptul, ci scriind *despre* acesta, o poziție relativistă, dar nu mai puțin angajantă (în fond, „Niciun story nu se leagă de nu crezi în adevăru-i”).

Raluca Bercea

DE-A DREPTUL ÎN LANUL DE SECARĂ

5

FLAMINIA STÂRC-MECLEJAN

DE-A DREPTUL
ÎN LANUL DE SECARĂ